

RÅDETS DIREKTIV

af 15. oktober 1968

om de nærmere overgangsforanstaltninger for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for detailhandelen (ex CITI-gruppe 612)

(68/364/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 54, stk. 2, artikel 57, artikel 63, stk. 2, og artikel 66,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden¹⁾, særlig afsnit V, stk. 2 og 3,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser²⁾, særlig afsnit VI, stk. 2 og 3,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament³⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg⁴⁾,

ud fra følgende betragtninger:

De almindelige planer omtaler udover afskaffelsen af restriktionerne også nødvendigheden af en undersøgelse af, hvorvidt en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser samt en samordning af love og administrativt fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af de omhandlede former for erhvervsvirksomhed vil være påkrævet forud for, samtidig med eller efter restriktionernes afskaffelse; i givet fald skal der træffes overgangsforanstaltninger for tiden indtil anerkendelsen eller samordningen;

for så vidt angår erhvervsvirksomhed inden for detailhandelen er der ikke i alle medlemsstater blevet fastlagt betingelser for adgangen til og udøvelsen af disse

former for virksomhed; der gælder dels næringsfrihed, dels strenge adgangsbestemmelser betinget af et kvalifikationsbevis;

ved vedtagelsen af de almindelige planer har Rådet fastslået, at der inden for detailhandelen med henblik på en samordning eller anerkendelse findes problemer, hvis løsning kræver grundig forberedelse;

det er derfor ikke muligt at foretage den forudsete samordning samtidig med ophævelsen af restriktionerne; denne samordning må finde sted senere;

i mangel af denne øjeblikkelige samordning forekommer det dog ønskeligt at lette gennemførelsen af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser inden for de nævnte erhvervsområder ved at træffe sådanne overgangsforanstaltninger, som omtales i de almindelige planer; herved undgås i første række, at statsborgere fra de medlemsstater, i hvilke adgangen til disse former for erhvervsvirksomhed ikke gøres afhængig af betingelser, møder ekstraordinære vanskeligheder;

for at forebygge en sådan virkning må overgangsforanstaltningerne hovedsagelig gå ud på, at de værtslande, i hvilke der findes bestemmelser om adgangen til de nævnte former for erhvervsvirksomhed, anerkender den faktiske udøvelse af erhvervet i et andet land inden for Fællesskabet end værtslandet i en rimelig tid, der ikke ligger for langt tilbage, som tilstrækkelig betingelse for adgangen til erhvervet, såfremt en forudgående uddannelse ikke er påkrævet; herved skal der skabes sikkerhed for, at den begunstigede har samme faglige indsigt, som kræves af landets egne statsborgere;

ved fastlæggelsen af branchen ifølge artikel 4, stk. 1, sidste afsnit, finder værtslandets bestemmelser anvendelse;

de allerede udstedte overgangsforanstaltninger vedrører blandt andet også erhvervsvirksomhed udøvet af mellemmand som for fremmed regning gennemfører engroshandels-auktioner; de i disse overgangsforanstaltninger allerede fastsatte betingelser kan erklæres anvendelige på detailhandels-auktioner;

1) EFT nr. 2 af 15. 1. 1962, s. 36/62

2) EFT nr. 2 af 15. 1. 1962, s. 32/62.

3) EFT nr. 187 af 9. 11. 1965, s. 2919/65.

4) EFT nr. 199 af 20. 11. 1965, s. 3014/65.

de ved dette direktiv vedtagne overgangsforanstaltninger omfatter de former for selvstændig virksomhed inden for detailhandelen, som omhandles i artikel 2 i Rådets direktiv af 15. oktober 1968 om gennemførelsen af etableringsfrihed og den fri udveksling af tjenesteydelser for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for detailhandelen (ex CITI-gruppe 612)¹⁾;

visse former for erhvervsvirksomhed bedømmes undertiden forskelligt i de forskellige medlemsstater, hvoraf følgen kan være, at virksomhed, som i én medlemsstat anses for detailhandel, i en anden medlemsstat betragtes som virksomhed inden for nærings- og nydelsesmiddelindustrien eller fremstillingen af drikkevarer; for at overvinde de vanskeligheder, som en sådan forskellig bedømmelse medfører, bør der i hvert enkelt tilfælde ved valget af det anvendelige direktiv om de nærmere overgangsforanstaltninger tages hensyn til de i værtslandets lovgivning fastsatte definitioner;

desuden må der åbnes mulighed for, at de stater, som ikke har inddraget adgangen til de nævnte former for erhvervsvirksomhed under retlig regulering, i givet fald kan bemyndiges til, for så vidt angår en eller flere former for erhvervsvirksomhed, af statsborgere fra de andre medlemsstater at forlange godtgjort, at de er kvalificeret til at udøve erhvervet i det tidligere opholdsland; herved skal det forhindres, at disse stater udsættes for en uforholdsmæssig stor tilstrømning af personer, som ikke ville kunne opfylde de i det tidligere opholdsland gældende betingelser for adgang til og udøvelse af disse former for erhvervsvirksomhed;

sådanne bemyndigelser må dog kun gives med stor forsigtighed, da de ved alt for almindelig anvendelse kunne hæmme den frie bevægelighed; de bør derfor begrænses i henseende til tid og område, og det bør overlades til Kommissionen at godkende anvendelsen af de pågældende foranstaltninger i lighed med, hvad der generelt er fastsat i traktaten, for så vidt angår anvendelsen af beskyttelsesforanstaltninger;

De foranstaltninger, som er fastsat i dette direktiv, mister deres saglige berettigelse, når samordningen af betingelserne for adgangen til og udøvelsen af det pågældende erhverv samt den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er gennemført,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne træffer i overensstemmelse med de nedenfor angivne betingelser følgende overgangsforanstaltninger vedrørende etableringen på deres område af de i de almindelige planer afsnit I nævnte fysiske personer og selskaber — i det følgende be-

nævnt begunstigede — samt vedrørende disse personers og selskabers tjenesteydelser inden for de i stk. 2 angivne selvstændige former for erhvervsvirksomhed.

2. Disse former for erhvervsvirksomhed er de, som omfattes af Rådets direktiv af 15. oktober 1968 om gennemførelsen af etableringsfrihed og den fri udveksling af tjenesteydelser for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for detailhandelen (ex CITI-gruppe 612), med undtagelse af den virksomhed, som udøves af mellemænd, der for fremmed regning gennemfører detail-auktioner.

3. For så vidt angår erhvervsvirksomhed udøvet af mellemænd, som for fremmed regning gennemfører detail-auktioner, gælder som overgangsforanstaltninger bestemmelserne i artikel 2 og følgende i Rådets direktiv af 25. februar 1964 om de nærmere overgangsforanstaltninger for erhvervsområderne engroshandel og mellemmandsvirksomhed inden for handel, industri og håndværk.²⁾

Artikel 2

Såfremt visse former for erhvervsvirksomhed i henhold til en medlemsstats lovgivning ikke henhører under detailhandelen, men snarere under nærings- og nydelsesmiddelindustrien eller under fremstillingen af drikkevarer, bør direktivet om de nærmere overgangsforanstaltninger på dette område anvendes på disse former for virksomhed i den pågældende medlemsstat.

Artikel 3

De medlemsstater, som kræver visse betingelser i henseende til kvalifikationer opfyldt for at få adgang til og for at udøve et af de i artikel 1, stk. 2, nævnte erhverv, drager omsorg for, at det allerede inden etableringen eller påbegyndelsen af en midlertidig virksomhed på forespørgsel meddeles en begunstiget, under hvilke bestemmelser den af ham påtænkte virksomhed henhører.

Artikel 4

1. Såfremt en medlemsstat gør adgangen til eller udøvelsen af en af de i artikel 1, stk. 2, nævnte former for erhvervsvirksomhed afhængig af besiddelsen af almindelige, forretningsmæssige eller faglige kvalifikationer og færdigheder, anerkender vedkommende medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for disse kvalifikationer og færdigheder den faktiske udøvelse af den pågældende erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat i følgende tilfælde:

- a) ved uafbrudt virksomhed i tre år som selvstændig eller i ledende stilling;
- b) ved uafbrudt virksomhed i to år som selvstændig eller i ledende stilling, såfremt den begunstigede kan godtgøre en forudgående uddannelse inden

¹⁾ Se side 1 i denne Tidende.

²⁾ EFT nr. 56 af 4. 4. 1964, s. 857/64.

for det pågældende fag bekræftet gennem et statsligt anerkendt bevis eller anerkendt af en kompetent erhvervsorganisation som havende samme gyldighed;

- c) ved uafbrudt virksomhed i to år som selvstændig eller i ledende stilling, såfremt den begunstigede kan godtgøre mindst tre års virksomhed inden for det pågældende fag som ikke-selvstændig;
- d) ved uafbrudt virksomhed i tre år som ikke-selvstændig, såfremt den begunstigede kan godtgøre en forudgående uddannelse inden for det pågældende fag, bekræftet ved et statsligt anerkendt bevis eller anerkendt af en kompetent erhvervsorganisation som havende samme gyldighed.

Værtslandet kan, i det omfang dette forlanges af dets egne statsborgere, af andre medlemsstaters statsborgere kræve, at udøvelsen af den pågældende erhvervsvirksomhed og den faglige uddannelse er sket i samme branche (eller en dermed beslægtet branche) som den, i hvilken den begunstigede vil etablere sig i værtslandet.

2. I de i stk. 1, litra a) og c), nævnte tilfælde må denne virksomhed ikke være ophørt for mere end ti år siden, regnet fra tidspunktet for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede indgivelse af ansøgningen. Såfremt en medlemsstat har fastsat en kortere frist for sine egne statsborgere, kan denne også anvendes i forhold til de begunstigede.

Artikel 5

1. Såfremt en medlemsstat ikke gør adgangen til eller udøvelsen af en af de i artikel 1, stk. 2, nævnte former for erhvervsvirksomhed afhængig af besiddelsen af almindelige, forretningsmæssige eller faglige kvalifikationer og færdigheder, kan denne medlemsstat, såfremt anvendelsen af det i artikel 1, stk. 2, nævnte rådsdirektiv medfører alvorlige vanskeligheder, ansøge Kommissionen om bemyndigelse til for et begrænset tidsrum og for så vidt angår et eller flere nærmere angivne erhverv at forlange godtgjort af andre medlemsstaters statsborgere, der ønsker at udøve disse former for erhvervsvirksomhed på dens område, at de er i besiddelse af de nødvendige kvalifikationer til at udøve disse former for erhvervsvirksomhed enten som selvstændig eller i ledende stilling i det tidligere opholdsland.

Denne bemyndigelse kan hverken bringes i anvendelse over for personer, i hvis tidligere opholdsland ingen bestemte kvalifikationer kræves godtgjort for at få adgang til de nævnte former for erhvervsvirksomhed, eller over for personer, der i mindst fem år har haft bopæl i værtslandet.

2. Efter behørigt begrundet begæring fra vedkommende medlemsstat bestemmer Kommissionen omgående, på hvilke betingelser og efter hvilke regler den i denne artikels stk. 1 forudsatte bemyndigelse gives.

Artikel 6

1. Erhvervsvirksomhed i ledende stilling i den i artiklerne 4 og 5 anførte betydning udøver den, som har virket i et industri- eller handelsforetagende inden for samme erhvervsgrænse:

- a) som leder af virksomheden eller en filial;
- b) som stedfortræder for virksomhedens indehaver eller for virksomhedens leder, såfremt denne stilling er forbundet med et ansvar, der svarer til den repræsenterede indehavers eller leders;
- c) eller i ledende stilling med forretningsmæssige opgaver og med ansvar for mindst én afdeling i virksomheden.

2. Dokumentation for, at betingelserne i artikel 4, stk. 1, eller artikel 5, stk. 1, er opfyldt, tilvejebringes ved attestation fra en kompetent myndighed eller organisation i det tidligere opholdsland, hvilken attestation skal vedlægges ansøgerens ansøgning om tilladelse til at udøve den eller de pågældende former for erhvervsvirksomhed i værtslandet.

3. Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 8 foreskrevne frist de myndigheder og organisationer, der er kompetente til at udfærdige ovennævnte attestationer, og giver omgående de øvrige medlemsstater og Kommissionen underretning herom.

Artikel 7

Dette direktiv forbliver i kraft indtil reglerne om samordningen af de nationale bestemmelser vedrørende adgangen til og udøvelsen af de nævnte former for erhvervsvirksomhed træder i kraft.

Artikel 8

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af dette direktiv inden seks måneder efter dets meddelelse og underretter omgående Kommissionen herom.

Artikel 9

Medlemsstaterne drager omsorg for, at Kommissionen får tilsendt ordlyden af de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder inden for dette direktivs område.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 15. oktober 1968.

På Rådets vegne

G SEDATI

Formand